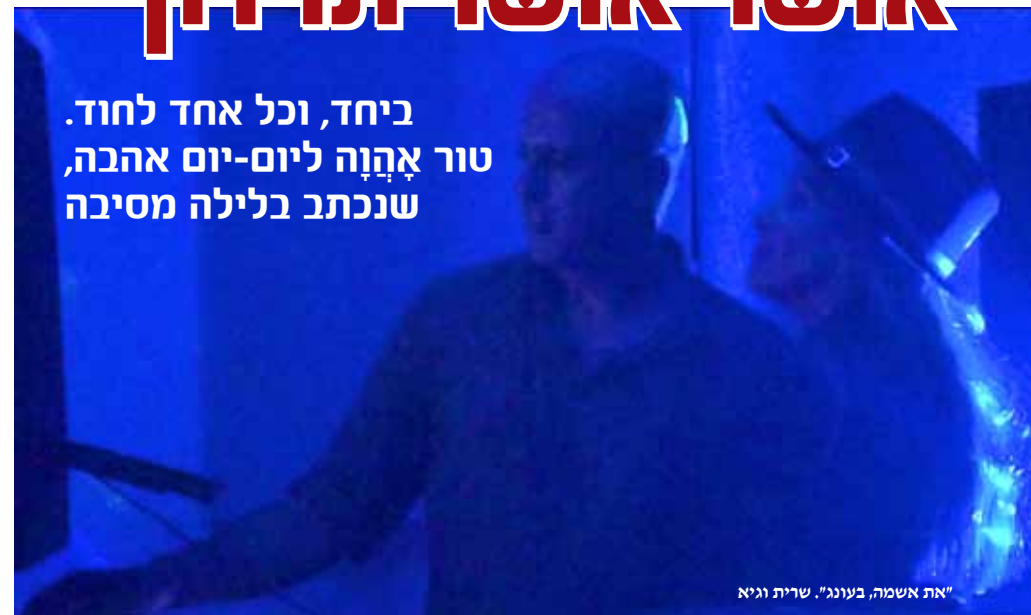

אושר אושר תרדוף

ביחד, וכל אחד לחוד.
טור אָהוּ ליום-יום אהבה,
שנכתב בלילה מסיבה

"את אשמה, בעונג". שרית וגי

"טלוש, את הַדְּבָדְבָן הַיָּפֶה על הַיּוֹם הַיָּפֶה הַזֶּה"

"משתדל לפתוח פגישות עם אנשים במחמאה. ודאי עם אנשים קרובים אלי, ודאי עם זוגתי. מחמאה היא כמו לשלוח פרח מליבך ולהעניק לך אותה במתנה. לא בכוח מחפש את המחמאה, אלא כאשר בולט הדבר האחד באדם, המאיר בו גוון אחר, ושניכר כי התאמץ עליו. או ממש לא.
"גם לא אחמיא על משהו שאינו אמת, כי אחרת תהא זאת חנופה, שלא עומדת ברף הכנות והאותנטיות. וככל שאני נפגש עם אנשים, משתדל להביע שלוש מחמאות ביום, לשלושה אנשים שונים. כך גם נפתחת השיחה בצורה מחברת יותר."

אין זוג שְׁלֵא נָתַן לְגִשְׁר. יֵשׁ זוג שְׁלֵא
סָבַל מִסְפִּיק (נדב)

פצחתם את הנסִיחָה (אליהו לדורון)

"אפתח בזה שחברי ואני לא באמת זקוקים ל'יום אהבה' בלוח השנה כדי להרגיש אותה נושמת מאיתנו, במילים ובמעשים. היום והלילה הם זמנים של אהבה, אם רק אבחר בהם להיות כאלה. כל זמן הוא זמנה. לכן מעדיף להעביר את חיי בעשיית טוב ובהפצתה ככל יכולתי. ולראות ב'יום האהבה' דוקא כאמצעי להזכיר לאנשים, אשר אינם חשים בהווייתם שהאהבה שורה עליהם, שלא יתפשרו על להעביר חייהם בלעדיה. שיתאמצו עליה. מי בריפוי מכאובי העבר ומי באימוץ דפוסים חדשים לחיים. לא אחפש אחר אהבה כאשר לבי מדמם מכאב או מכעס. ארפא לבי קודם, אצייר חיך חדש לחיי, ואהובי ואהובתי כבר ימצאו דרכם חזרה, בזמנם."

את אַשְׁמָה. אַתְּ אַשְׁמָה כְּכֹל הַעֲנֵג הַזֶּה
(גי'א לשרית)

"בִּקְרָ טוֹב אֵילֵנִית, אֵיךְ אֶפְשֶׁר
לְשַׁמֵּחַ אוֹתְךָ הַיּוֹם?"

"הבנתי, שכל ואני בוחר להביע תודה, יש פחות מקום לתלונות, כאבים או מחשבות טורדניות, להיכנס פנימה לראשי. ואם אקיף עצמי באנשים יפי לב, שממלאים את היומיום ואת החלומות שלי במראות שמחים, תגבר הבעת התודה שלי, יתמעטו המועקות, והשמחה תרשה לעצמה לחגוג מבלי להתנצל. בין אם אני בזוגיות ובין אם לאו, מביע תודתי על הזכות להרגיש ולהפיץ שמחה. ואם בעצב אני שוהה, משהו בי כנראה מבקש פתרון, לכן אשקוד עליו עד למציאתו והרגעתו.
"אז בוקר טוב. תודה על זה שקמתי שמח בנפשי ובגופי. תודה על הילדים 'מוש' האלה. תודה על אימם. תודה שקמת איתי הבוקר, אהובתי. אשמח אם תבחרי בי שוב הלילה. תודה על אָהוּ. תודה להורים ולאחים. תודה לחכמים המתגשרים. תודה על מה שיש. ואת מה שאין לא אהפוך למאה אחוז. תודה על המילים החמות. ותודה על שזכינו לחלוק כאן זמן משותף, כי ממש בקלות יכלנו להעביר חיים שלמים מבלי להיפגש כלל. דבר אינו מובן לי מאליו ובכל חיבור, בטוב וגם בטוב פחות, אבקש להודות על גודל הנס, השיעור האישי וההתפתחות."

"מְכִינָה דְנָה, שְׂאֵם נְגַשֶׁר יַחַד שְׁנֵינוּ יוֹם
אֶחָד, זֶה סְפוּר בִּינְלָאִמִּי?"

"והיא השיבה תשובתה. כי בגיל 80, כשנרקוד שני נשואים לשעבר באותה הרחבה, כל אחד עם בן/בת זוגו, וניתן כך קצב לנכדים, הם יבינו שהם רוצים לשמור אותנו בחיים כי כף איתנו ואנחנו מעוררים בהם השראה.

"והילדים יאחלו לנו אריכות חיים בבריאות טובה ולא חלילה את מותנו כדי לקושש ירושתנו. והם יבואו לבקר בלי שנבקש. והם ייועצו בנו ויכבדו דרכנו ויבקשו ללכת גם הם לאורה.

"הדרך שאומרת, שלאחר שבחרנו להביאם לחיים - גם אם החלטנו כעבור כמה שנים להפריד מיטות ובתים, וגם אם האהבה האינטימית בינינו מזמן איננה עוד - עדיין פועמת בנו אָהוּ, כמולדי אותם הילדים, ממשיכי שמנו וזכרנו."

"אִמָּא שְׁלֵנוּ קְדוּשָׁה. אַבָּא שְׁלֵנוּ נֵס.
וְאַנְחָנוּ כְּשֵׁנִס וְקְדוּשָׁה נְפִשְׁנוּ כְּרִחְבָּה"

8:00

"25 שנות נישואין לא רקדנו באותו החדר עד 8:00 בבוקר. ואמרתי השבוע למשה בחומס, ש'השאיפה שלי כעת בחיים היא לשתוק ולדעת לשאול את השאלות הנכונות'. הוא חזר על זה כמה פעמים, והבין; שתיקה כדי שאוכל באמת להתעניין בצרכיהם. שתיקה כדי לאפשר להקשבה נטולת הוכחה. שתיקה כדי לאפשר הבעה מהלב ומציאת פתרונות מתוך מחשבה רגועה. 'והשאלות, המשכתי, להשאיר לרגע בצד את ה'למה?' ואת ה'איך?' ולהתמקד תחילה ב'מה היעד?', וב'האם היעד יעשה את ילדינו ואותנו מאושרים ומחוברים עוד יותר, גם מהנפרד?'"

"גְּרוּשָׁתִי אֶהְבֵּת נְעוּרִי, אִם יֵלְדִי"

"לא גירשתי אותה לשומקום והיא לא אותי. היא אמה של הילדים שלי. הם מטורפים עליה והיא עליהם, והיא ואני נהיה בקשר רצוף ומיטיב סביבם עד יומנו האחרון. אנחנו רוקדים על אותה הרחבה עם בני זוגינו החדשים וחשים ביטחון מלא שבמצב כזה לא נעשה דבר שיכאיב או יפגע, לא בהם ולא האחד בשני. נשאף רק להעצים. וכך קל יותר - אנחנו שמחים, הילדים עפים, ההורים רגועים, החברים מרימים, ואפילו המורות דלוקות על הרעיון."

אֵז אַתָּה הַמְחַתֵּן שֶׁל הַמְתַּגְרָשִׁים? (ליאת)

"אָהוּ זאת שיטת גישור, על רוב צורותיה: בין אדם לעצמו. בינו ובין ההורה השני. בינו ובין הוריו. בינו ובין ילדיו. היא בעד 'אושר אושר תרדוף' - של שניכם ביחד, ושל כל אחד לחוד. כי הדרך השלטת עדיין משסה הורים אלה באלה. זוגות זוגות לתיבת הכאבים במקום לרחבת הריקודים. וזה שובר לילדים את הלב ובעיניי.

"אז תודה לכם על המוויקה. על ההשראה שאתם. על השמחה. על היופי. על החיבורים. על המילים. היידה צביקה. קיו חתמה. מזל טוב עיניים - חלום שנעבוד יחד. ותודה ומחילה גם לשכנים. חג אהבה שמח." ■